

hvorvidt man slog ind paa den ene eller den anden af de forskjellige Veie, som nys af den ærede sidste Taler bleve betegnede som den positive og negative. Den høitærede Premierminister har forskjellige Gange indrømmet, at man kunde gaae begge Veie, og at der ikke var Lidet, der talte for en hvilken som helst af disse Veie. Jeg har hørt sige, at der skulde være en Betænkelse ved at gaae den hidtil af Folkethinget fastholdte Vej deri, at man der ved ligesom gav en Stump af en Fællesforsfatning, idet man sagde, at det og det skulde henhøre under Fællesforsfatningen. Dersom det virkelig skulde være en Betænkelse, saa forekommer det mig dog, at den har meget Lidet paa sig; thi ved at gaae den anden Vej, som den ærede sidste Taler kaldte den negative, siger man i Grunden det Selsamme, man siger det kun ikke aabent og ligefrem, men ad en Omvei. Ved at sige, hvad der skal henhøre under den særlige Forsfatning, siger man tillige, hvad der ikke skal henhøre under den, men hvad der skal henhøre under Fællesforsfatningen, og det forekommer mig at komme ud paa det Selsamme, som naar man ligefrem siger, hvad der skal henhøre under Fællesforsfatningen, og altsaa, naar det ikke skal henhøre under den, da under den særlige Forsfatning. Det er kun to forskjellige Udtryksmaader, for at sige og give det Selsamme. Men man har flere Gange fremhævet de forskjellige Fordele, som man troede at opnaae ved at gaae den Vej, som Folkethinget hidtil er gaaet; de ere fremhævede med saa stor en Dygtighed, de have gjort et saa almindeligt Indtryk, at Følgen deraf er bleven, at Folkethinget er gaaet denne Vej baade ved 2den Behandling og er vedbleven den, medens der i Udvalget var Tale om og bragt i Forslag at forandre den Vej, man hidtil stadigt er gaaet, og slaae ind paa den modsatte Vej. Jeg skal som en Følge deraf ikke tillade mig at opholde det ærede Thing med at gjentage de anførte Grunde, da jeg troer, at den Kjendsgjerning, at Thinget hidtil uden Vaksen har fastholdt den Vej, som det først slog ind paa, maa være et temmeligt stærkt talende Argument, og maa navnlig være et Argument af den Natur,

at jeg for mit Vedkommende ikke kan frygte meget for, at den Majoritet, der stadigt har fastholdt det Samme, nu pludselig skulde gaae over til det stik Modsatte.

Jeg skal endnu kun tillade mig en Bemærkning med Hensyn til en Uttring, som faldt fra den ærede Ordfører, da han først havde Ordet, og som gik ud paa, at den Naade, hvorpaa Regjeringen i den senere Tid havde vist Tilbeielighed til at sammensætte Fællesforsamlinger, ikke var af den Natur, at den enten meget kunde tiltale Rigsdagen eller give stort Haab om, hvad Resultatet af sliige Forsamlings Forhandlinger vilde blive. Jeg vilde blot ønske, at man altid holdt sig denne efter min Formenting sunde og rigtige Tanke skarpt for Die, da man saa vilde have seet, at, hvad der er blevet „Mode“ med Hensyn til Sammensætningen af saadanne Forsamlinger i Almindelighed, vilde man ogsaa kunne frygte for vilde gjentage sig, naar engang Regjeringen skulde give Udkaft til en Valglov til en Fællesforsatning, som man, hvis jeg ikke tager meget fejl, har opfordret til, at Folkethinget aldeles skulde lade ud af sin Haand, saa at det slet ingen Indskydelse skulde have hverken paa Fællesforsatningen eller paa Valgloven dertil.

Premierministeren: Det er jo vist nok, at, hvad enten man bestemmer, hvad der skal optages i den særlige Forsfatning, og derved indirecte angiver, hvad der hører til Fællesforsatningen, eller gaaer den omvendte Vej, naar man blot nøie og fuldstændigt angiver i det ene Tilfælde de særlige og i det andet Tilfælde de fælles Anliggender, vil Resultatet blive det samme; men det synes mig dog, at det i sig selv er nok saa naturligt, at Grundloven for Danmarks særlige Anliggender angiver, hvilke disse særlige Anliggender ere; der turde desuden i Enkeltheberne af den § 2, som forhen er vedtagen, være væsentlige Grunde, hvorfor Regjeringen ikke kan gaae ind derpaa. Jeg skal blot anføre den ene Omstændighed, at der tales om Monarchiets lovgivende Forsamling og Rigsret, som skulde gaae ud af den særlige Forsfatning; man forudsætter altsaa, at der skal være en Rigsret i Fællesforsatningen, hvorved der sy-